

Warszawa, 30 kwietnia 2014 r.

Szanowny Pan
Janusz Cichoń
Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Ministerstwo Finansów
Ul. Świętokrzyska 12
00-916 Warszawa

Szanowny Panie Ministrze

W imieniu Izby Wydawców Prasy [IWP], w związku z pismem z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie ewentualnych uwag do projektu z dnia 15 kwietnia 2014 r. ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy – Ordynacja podatkowa, mam przyjemność przedstawić następujące, wstępne uwagi do wybranych zapisów projektu.

1. Art. 130b ust. 8 został niewłaściwie sformułowany. Jak się wydaje zdanie wstępne może brzmieć:

„w przypadku gdy:”; w takim przypadku punkty 1, 3 i 4 tego ustępu powinny rozpoczynać się od słów „podatnik zidentyfikowany na potrzeby procedury szczególnej rozliczania VAT”.

2. W art. 130c ust. 2 projekt zakłada, że składane za okresy kwartalne deklaracje winny być złożone do 20. dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym kwartale. Zgodnie z ust. 3 tego artykułu termin ten upływa również w przypadku, gdy ostatni dzień terminu przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy (dotyczy to także odpowiednio ust. 8 tego artykułu).

Termin powyższy oparty jest na regulacji art. 364 Dyrektywy 2006/112. Wydaje się jednak, że nie powinno to oznaczać, że termin ten nie mógłby zostać przesunięty na pierwszy dzień roboczy w przypadku, gdy ów 20. dzień przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy – a zatem przy zastosowaniu formuły zawartej w art. 12 par. 5 Ordynacji podatkowej w obecnym brzmieniu. Przygotowanie deklaracji (oraz dokonanie płatności) zwłaszcza w pierwszym okresie obowiązywania nowych przepisów może okazać się na tyle czasochłonne i skomplikowane, że pożądane byłoby zachowanie obecnie stosowanych reguł.

Uwagi powyższe dotyczą analogicznie projektowanych przepisów art. 133 ust. 2 i 8.

Jednak to na co chcemy w szczególności zwrócić uwagę Pana Ministra to kwestie nieuwjęte w projekcie nowelizacji ustawy, które stanowią mogą potencjalnie największe problemy praktyczne dla pol-

skich podatników świadczących usługi elektroniczne, telekomunikacyjne i nadawcze na rzecz podmiotów niebędących podatnikami mającymi siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu poza terytorium Polski.

W przypadku usług elektronicznych polegających np. na sprzedaży e-booków, elektronicznych wydań prasy, dostępu do baz danych etc. zagadnieniem o charakterze fundamentalnym będzie właściwa identyfikacja nabywcy. Sprzedaż usług, o których mowa charakteryzuje się bowiem szybkością, prostotą ale także anonimowością – często transakcja może zostać zawarta dzięki użyciu adresu mailowego i hasła przesłanego przez usługodawcy po otrzymaniu płatności przelewem lub sms-em. Oznacza to więc, że nabywca często nie jest zobowiązany do przekazania jakichkolwiek danych osobowych – co więcej, nawet jeżeli takie dane zostaną przekazane to usługodawca nie ma praktycznej możliwości ich weryfikacji.

Tymczasem konstrukcja procedury uproszczonej, jakkolwiek godna pochwały, prowadzić może do poważnych trudności z ustaleniem stałego miejsca zamieszkania lub zwykłego miejsca pobytu takiego nabywcy. Zwłaszcza, że znowelizowane rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 282/2011 daje (w art. 24 pkt 2) prymat zwykłego miejsca pobytu nad stałym miejscem zamieszkania w przypadku usług świadczonych na rzecz osoby fizycznej niebędącej podatnikiem.

Reguły domniemań dotyczących miejsca, w którym znajduje się usługobiorca oraz obalania tych domniemań (art. 24a-24f rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 282/2011) tworzą zaś zbiór rozwiązań niezwykle trudnych do praktycznego zastosowania – zwłaszcza w przypadku małych podatników. Ustalanie miejsca korzystania z usługi przez IP komputera, kod MCC czy inne formy geolokalizacji brzmi niewątpliwie interesująco ale może prowadzić do istotnych trudności po stronie podatnika, który niewłaściwie określając miejsce rzeczywistego pobytu usługobiorcy Naraża się na powstanie zaległości podatkowej.

Z tego względu pożądane jest przyjęcie przykładowych rozwiązań, które pozwoliłyby polskim podatnikom skutecznie konkurować na rynku europejskim i pozaeuropejskim przy zachowaniu pewności poprawności dokonanych rozliczeń. W przypadku usług świadczonych elektronicznie rozwiązaniem mogłoby być np. oświadczenie nabywcy (dokonywane np. poprzez zaznaczenie pola wyboru na formularzu zawartym na stronie przez którą dokonywany jest zakup), że nie prowadzi działalności gospodarczej oraz że miejscem, w którym dokonuje zakupu usługi (czyli domniemanym miejscem konsumpcji zgodnie z art. 24a rozporządzenia Rady (UE) 282/2011) jest określone państwo (np. wybrane z listy znajdującej się na stronie, przez którą dokonywany jest zakup).

Oczywiście nie daje to absolutnej pewności prawdziwości pozyskanego oświadczenia niemniej jednak może być to jedno z domniemań, które uprościłoby stosownie omawianych regulacji.

Panie Ministrze,

zagadnienie jest niewątpliwie poważne i trudne a dla członków IWP świadczących usługi elektronicznie równie atrakcyjne co budzące obawy co do aspektów praktycznych. Dlatego IWP deklaruje chęć i gotowość do szerokiej i intensywnej współpracy w dalszych pracach zarówno nad przedmiotowym projektem jak i aktami wykonawczymi, jeżeli uznałby Pan to za pożądane.

Z poważaniem

Maciej Hoffman
Dyrektor Generalny

